

Chương 229: Thuốc Ổn định thành thủng thuốc nổ

Bùi Nam Như thân sắc nôn nóng, “Nước M nghiên cứu không có bất cứ tiến triển gì, hưởng chi anh cả không phối hợp, chuyên gia tới cũng vô dụng...”

Bùi Nam Như dừng một chút, tiếp tục mở miệng nói, “Thật ra, chuyện này, anh cả thật sự làm có chút quá phận... Nếu đổi thành cô gái khác, nói không chừng đã thỏa hiệp, nhưng xem tính tình của Lâm Yên, thà làm ngọc vỡ còn hơn ngồi lành, uy hiếp cô như vậy, chỉ sợ làm cho chuyện của cô cho càng không xong...”

Trên mặt Tân Hoan lộ ra biểu cảm còn sợ hãi, “Anh nói rất đúng! Anh cho rằng, tại sao Lâm Yên có tác dụng quan trọng như vậy, năm đó lại không ai dám hạn chế cô chứ! Là không dám! Em gái này quá cứng rắn! Ngay cả anh Duật cũng không cứng rắn bằng! Cho dù mất trí nhớ, cũng không thay đổi chút nào, vẫn là tính tình nóng nảy... Thảm nhất chính là lão đại cũng ở trạng thái mất khống chế, hẳn đã hoàn toàn không biết mình đang làm gì, hẳn chỉ theo bản năng, dùng mọi cách có thể giữ lại Lâm Yên, giữ lại cô... Tôi xem lân này thu dọn không được ... Chết chắc rồi... Chết chắc rồi...”

Quý Lan ánh mắt lạnh băng nhìn về phía Lâm Yên, nghe tiếng cảnh báo không ngừng kêu, sắc mặt càng thêm âm trầm, “Tôi đã sớm nói qua, cô chính là bom

không hện giờ, anh Duật sớm hay muộn sẽ bị cô hại chết...”

Tân Hoan ho nhẹ một tiếng, “Cũng không thể nói như vậy, trước kia không phải bởi vì cô, lão đại đã sớm chết không biết bao nhiêu lần, nhưng hiện tại, thật sự cô vẫn là cách xa lão đại một chút thì tốt hơn...”

Bùi Vũ Đường gấp đến độ ôm lấy đầu, “Mẹ nó! Các người không phải nói chị Yên là thuốc ổn định của anh cả sao? Hiện tại làm sao trở thành thùng thuốc nổ? Nếu chị Yên không có tác dụng ổn định, vậy anh cả của tôi làm sao bây giờ...”

Tân Hoan đau đầu không thôi nắm tóc, “Tôi xem việc cấp bách trước mắt là tách hai người này ra, đừng để cho cô tiếp tục kích thích lão đại nữa!”

“Ngọc nát đá tan...” Bùi Duật Thành lẩm bẩm bốn chữ này từng chữ từng chữ, chậm rãi nhắm mắt lại, giống như nhớ lại chuyện gì làm hấn cực kỳ đau đớn, trong khoang miệng chất đầy máu tanh.

Giọng nói Lâm Yên rơi xuống trong nháy mắt, tiếng cảnh báo chiếc đồng hồ trên tay Bùi Duật Thành lấy một loại tần số làm người hoảng sợ kêu lên kịch liệt.

Mà lúc này Lâm Yên cũng mới phát hiện đồng hồ của Bùi Duật Thành không biết tại sao bắt đầu từ vừa rồi vẫn luôn kêu.

Chẳng qua Lâm Yên cũng không có lưu ý nhiều, cô vốn đang phẫn nộ, cộng thêm cảm giác mất khống chế trong thân thể, lúc này cô đã hoàn toàn bị phẫn nộ làm cho đầu óc choáng váng, mặt đây giận dữ tiếp tục mở miệng, “Bùi Duật Thành, thứ cho tôi nói thẳng, cho dù ngài có gia tài hàng tỉ, cho dù địa vị của ngài được kính trọng cao không thể với thì thế nào, ngài ích kỷ, máu lạnh vô tình, không biết tôn trọng người khác, càng sẽ không biết yêu một người, đời này, Lâm Yên tôi cho dù là thích một con mèo một con chó, cũng tuyệt đối sẽ không thích ngài, ở trong từ điển của tôi sẽ không có hai chữ chịu thua ...”

Tích tích tích...

Tích tích tích...

Tích tích tích...

Cùng với tiếng cảnh báo càng lúc càng đáng sợ, giọng nói phẫn nộ của Lâm Yên rơi xuống trong nháy mắt, Bùi Duật Thành đột nhiên che ngực, trên mặt biến mất sắc máu.

“Anh Duật!!!”

“Lão đại .....”

Đám người Tân Hoan, Bùi Vũ Đường nháy mắt thay đổi sắc mặt.

Nháy mắt, Bùi Duật Thành đứng dậy, một bàn tay run rẩy bắt được cánh tay Lâm Yên.

Thấy thế, trong mắt Lâm Yên hơi lóe ánh sáng lạnh, còn không chờ Lâm Yên có bất kì động tác gì, trước mắt thân hình Bùi Duật Thành lại lung lay sắp đổ.

“Ngài...” Lâm Yên nhìn chăm chăm Bùi Duật Thành, mặt đây kỳ quái.

Giây tiếp theo, lại thấy Bùi Duật Thành đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, thân thể giống như rớt cuộc chống đỡ tới cực hạn...